

تأثیر انرژی‌های تجدیدپذیر نو در ارتقاء سطح کیفی پایداری زیست محیطی؛ جهت تحقق معماری دوستدار محیط

پرویز اصلانی^{1*}، میترا الهمرادی²

1- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، مدرس دانشگاه یزدانپناه سنجندج، Aslani.Parviz1988@yahoo.com

2- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه علوم تحقیقات کردستان، Mitra_a.moradi@yahoo.com

⋮

چکیده

با توجه به رشد روزافزون تکنولوژی و مطرح شدن انرژی‌های پایدار و کاهش منابع انرژی‌های فسیلی موجود در کره زمین، بی توجهی به اکوسیستم و برهم زدن توازن طبیعی؛ محیط زیست در معرض تهدید جدی قرار گرفته است. در این راستا با استفاده معقول از منابع مناسب انرژی‌های پایدار (خورشید، آب، باد، بیوگاز و ...) می‌توان به طراحی معماری مناسب و دوستدار محیط، به حفظ منابع طبیعی محدود کمک نمود و باعث بهبود کیفیت محیطی شد. کیفیت، اساس طراحی پایدار می‌باشد. کیفیت مطلوب بدون توجه به طبیعت فراهم نمی‌شود. رسیدن به استانداردهای بالای کیفیت، امنیت و آسایش که در واقع سلامت انسانها را تامین می‌کند از مهمترین اهداف معماری دوستدار محیط است. پژوهش حاضر تلاش در جهت روشن ساختن هر چه بهتر مفهوم پایداری زیست محیطی و معیارهای آن به خصوص معیارهای ظرفیت قابل تحمل محیط و نیز کاربرد انرژی‌های پاک در معماری دوستدار محیط و نگهداشت انرژی می‌باشد. جهت دستیابی به این پژوهش روش بکارگرفته شده «استدلال منطقی» با استفاده از روش کیفی و با رویکرد «تحلیلی-توصیفی» می‌باشد. در نهایت ضمن نتیجه گیری، به چگونگی ترویج معماری دوستدار محیط جهت رسیدن به ارتقاء سطح کیفیات محیطی در پیشبرد اهداف توسعه پایدار پرداخته است.

واژه‌های کلیدی: طبیعت، معماری دوستدار محیط، پایداری محیطی، انرژی‌های نو